

[Taanquist]

pe, der bl.a. skulle beskæftige sig med muligheder for at overføre offentlige udgifter ved arbejdsskader til arbejdsgiverne. Det bør også i den forbindelse nævnes, at arbejdsministeren for nogle år siden i lovkatologet bebudede et forslag om at tilbageføre nogle af samfundets udgifter til arbejdsskader til produktionen, men intet kom der ud af det.

Det udvalgsarbejde, der har stået på i nogle år, har hovedsagelig været brugt som grundlag for at udskyde enhver beslutning. Den begrundelse, regeringspartierne ordførere kunne bruge, sidste gang vi behandlede dette forslag, var, at man skulle udskyde det, indtil disse udvalg blev færdige med deres arbejde. Udvalgsarbejdet er færdigt nu. Udvalgene har peget på løsninger, der meget stærkt ligner det, som vi her har foreslået, og som kunne bruges; men regeringen foretager sig intet andet end at finde nye påskud for at udskyde beslutningerne.

Det forslag, som Socialdemokratiet har fremsat, løser selvsagt ikke alle problemer, men det tager hul på dem, og det vil give os et indtryk af, på hvilke områder vi med fordel kan arbejde videre.

Når vi har foreslået, at der lægges en 5 pct.-afgift på arbejdsskadepræmierne, tager vi fat på tre problemer:

For det første, at produktionen skal bære en større del af udgifterne til arbejdsskader. For det andet at tilskynde arbejdsgiverne til selv at foretage en bedre fordeling af udgifterne, så de arbejdsgivere, der gør en indsats for at forbedre arbejdsmiljøet, slipper billigere end dem, der lader stå til. Jeg vil gerne gøre stærkt opmærksom på denne sidste sætning, fordi de fleste ordførere faktisk har vendt det problem på hovedet og sagt, at der ingen tilskyndelse er. Jo, der er netop en tilskyndelse til, at de dårlige arbejdsgivere gør noget ved deres arbejdsmiljø, så de gode arbejdsgivere ikke skal betale for de dårlige.

For det tredje skaffer forslaget os nogle indtægter, som skal anvendes til det forebyggende arbejde. Nogle af disse penge – ja, for min skyld gerne størsteparten af dem – må gerne gå tilbage til de arbejdsgivere, der har store problemer med arbejdsmiljøet, og som gerne selv vil satse noget på at løse problemerne.

Der kunne med fordel udføres en række forsøg med et område, som vi har talt meget om i den senere tid, nemlig monotont, tempofyldt

arbejde og ensidigt gentagne funktioner. Det er helt nødvendigt, at vi i højere grad beskæftiger os med følgerne af fysisk og psykisk nedslidning. Der er også problemer omkring luftforureningen på en masse arbejdspladser, hvor vi i hvert fald har en meget stærk mistanke om, at luftforureningen forårsager kræfttilfælde og mange andre alvorlige sygdomme.

Endelig går vi nu ind i EF's arbejdsmiljøår, hvor der givetvis vil være en række opgaver, der har behov for finansiering.

Vi ved, som vi har nævnt det før, at der er en række områder, der forårsager usædvanlig mange og usædvanlig dyre arbejdsskader og dermed menneskelige lidelser. Regeringen skyder problemerne fra sig. Jeg håber, at regeringspartierne ordførere har læst deres ordførertaler fra sidste gang dette forslag blev behandlet, for 2½ år siden. Deres stort set eneste undskyldning dengang var, at vi måtte afvente, at disse udvalg blev færdige med deres arbejde. Det er nu afsluttet. Udvalgene har støttet en tankegang, som meget ligner det forslag, der her foreligger. Der er ingen grund til ikke at starte med dette beskedne forslag til at løse nogle af de alvorligste problemer, vi har.

Flere af ordførerne, også ministeren, har været inde på, at vi hermed lægger en ekstra skat på virksomhederne, men det er jo en helt forkert opfattelse. Hvis virksomhederne ikke kan lide de byrder, vi herved pålægger dem, kan de bare forbedre arbejdsmiljøet, så får de billigere arbejdsskadeforsikringspræmier og slipper for afgiften.

Arbejdsministeren siger, at opkrævningsmetoden ikke tilskynder til en bedre fordeling af udgiften. Jo, det gør den netop. Den tilskynder til en bedre fordeling, netop fordi der i forvejen er en vis differentiering af præmierne til arbejdsskadeforsikring.

Jeg synes, fru Pia Christmas-Møller har meget lidt fantasi, når hun heller ikke kan se andet, end at dette bare er en ekstra skat, der lægges direkte på virksomhederne. Der ligger meget mere i det, der ligger mange større tilskyndelser. Selvfølgelig er beløbet ikke stort, det skal da alvorligt indrømmes, men ét sted skal vi begynde.

Hr. Sønderby siger, at virksomhederne stort set klarer problemerne selv. Så har hr. Sønderby ikke læst aviser i den senere tid, og hr. Sønderby har heller ikke overværet spørgetiden i